

L'ENVEJA

Tu i jo som amigues des de qui sap quan i ves a saber per què.

Vam tenir la sort de trobar-nos de ben petites i la perícia de saber veure la importància de tenir-nos, una a l'altra. Com dos rius nascuts de diferent muntanya, hem coincidit en un punt determinat i hem fet el camí juntes fins arribar al mar.

Hem constatat en la nostra pròpia pell, que l'amistat és una planta fràgil que ben cuidada i regada pot créixer tota la vida, fins arribar a poder ser un arbre mil·lenari, ara bé, no li demanis fruits rars: ni sexe, ni diners, ni compromisos inútils. Llavors es pot estroncar i quedar en una simple mala herba.

No recordo cap instant important de les nostres vides en que no hi fossis.

Tots els riures i tots els dolors els hem compartit.

De nenes jugàvem plegades a papes i a mames; papers que després de grans hem interpretat amb nens i nenes de veritat, primer amb els nostres fills; i després amb els nostres nets.

Els fills ja fan la seva. Encara ens preocupem i molt per ells però sabem que ja hem acabat la feixuga feina d'educar-los i ara només ens queda recollir-ne els fruits i que ens ho paguin amb un munt d'abraçades.

De joves compartírem mals d'amor i desenganys, enamoraments i desenamoraments fins a la tria de l'home que cadascuna va considerar el seu ideal.

En realitat, jo compartia més que tu, que sempre has estat més cautelosa i més reservada amb la teva intimitat.

Sense adonar-nos-en vam entrar al club de les seixantones. Un club molt selectiu que no hi pot entrar qualsevol. S'ha de passar per una etapa d'aprenentatge amb tot de paranys i que dura cinquanta nou anys i llavors aconseguixes la targeta daurada de sòcia.

Juntes ens adonàrem que la vida matrimonial no és un conte de prínceps i princeses, si no més aviat de granotes i gripaus i que aconseguir l'altra meitat de la taronja és una fal·làcia.

Ens queda la recança pel poc temps compartit quan les feines i la família ens demanava més dedicació que temps teníem.

Hem après a dir que NO, quan ens convé. De fet, tu ja n'has sabut força sempre i jo he estat més bleda; i més poruga i amb més ganes d'agradar als altres que a mi mateixa.

Pel camí hem perdut gent que estimavem, cosa que ens ha fet valorar més la vida i estimar els records per mantenir-los vius en els nostres pensaments.

Ara a la vellesa, amb els cabells canosos però amb més saviesa i tranquil·litat i sabent destriar allò superflu de lo transcendental, hem sabut enganxar dia a dia trosset de somriures, per fer-nos sentir la felicitat.

I ara, acompanyant-te en el viatge final, quan ja no recordem cap dels enuigs ni discussions, que també n'hem tingut; mal aniria no haver tingut aquestes proves de fidelitat; m'apareix un sentiment nou que em corroeix per dins i que és molt intens i que encaixa dins d'un dels set grans pecats capitals: L'enveja

Jo no tindrè, en un moment com aquest, la teva mà càlida i ferma que m'acaroni, que allunyi els mals esperits de la temença i això, estimada amiga meva, no està a la venda i no té preu.

Un Bon viatge cap a la eternitat.

*